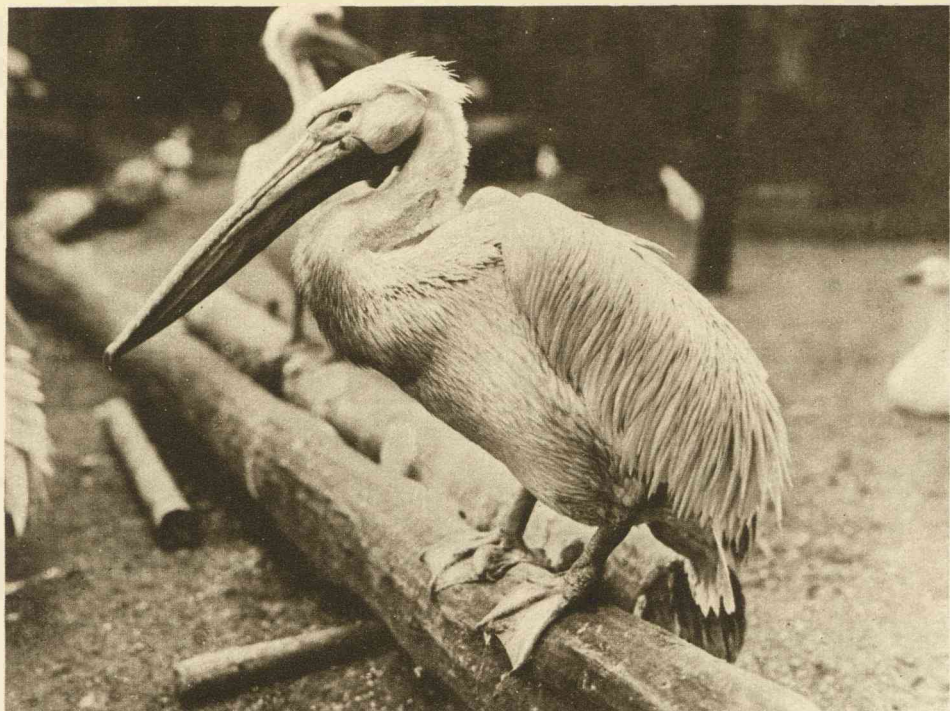

VRIEND PELIKAAN.

is wat verlegen, als 'n schuw kind van het oerwoud, en lijkt op 'n zigeuner. Z'n bewegingen getuigen van vlugheid.

Heel anders zijn de bavarianen.

Jong zijn ze handelbaar, ouder worden ze woest en vals en haast niet te temmen.

Juist toen ik hen verliet kregen ze allen hun nachtden, bestaande uit jute-zakken.

Die in de kooi van mijn vriend, het schooiersjochie, werden met hangsloten, een voor ieder, apart bevestigd.

„M'n jonge vriend nam ze anders alle drie,” vertelde me de oppasser!

Ik verliet hen in den schemer. Ze zaten parmantig met de zakken als capes om, ieder in hun hoek. De oude chauffeur lag er in het middelste hok in drie gewikkeld. Achter hen, door de glazen ruiten van hun zomerkooi, waar hoge palmen in oprijzen, drong nog wat laat zonlicht.

En wie weet droomden ze nu stil, even, na het drukke gedoe en gezwaai van den heelen dag, van hun vèr, mooi land.

Als ze zoo menscheijk zijn op alle gebied, waarom dan daarop niet? Is misschien de melancholie in hun heldere oogjes niet het latente leed van te naderen tot de bewustheid van 't menscheijke, doch te voelen die nooit te zullen benaderen?...

De kaaimannen, de boa-constrictors in het slangenhuis denken er anders over. Die slapen den heelen dag. De slangenhokken lijken meest op bergplaatsen van vreemd gekleurde oude auto- of fietsbinnenbanden. Soms alleen kan 'n enkele giftige, kwaadaardige slangenkop uit de bonte slappe massa zich sissend tegen het glas drukken. En er naast loopt 'n zenuwachtige salamander, als 'n koorddanseres met Bühnenfieber, in 'n geel-gespikkeld groene tricot plunje om zijn lenig lichaam, haastig heen en weer, en roeien er tegenover de schildpadden met hunne pootjes als platte, korte riemen door 'n vijvertje met wat troebel water.

Daar buiten stappen met de wijde klapbekken de pelikanen, als welgestelde professoren in de filosofie zonder betrekking; ze doen zoo'n beetje, als u weet wel:

de beste stuurlui, die aan wal staan en kwebbelen over hooggeleerde dingen, die niemand snapt, als zij.

Hierin lijken ze op de maraboe's, die allemaal arme dorpsschoolmeesters lijken, of in het dogma verouderde proffen.

Hun pedanterie zit in hunne onbewegelijkheid, dat is hun manier van protest. Ze knippen alleen wat met hun dwaze oogjes en kijken onderwijl met diepinnerlijke verontwaardiging naar de wereldsche kraanvogels en roode flamingo's aan den overkant, die behoedzaam de lange rose pooten afspoelen in het water, bang voor ieder smetje op hunne besmettelijke jurken. Trotsig stapt het „juffertje van Numidië” met de lichte grisperle zomerjapon in den lente-zonneschijn, stappen de flamingo's, nuffig hoog de pooten optrekkend, langs den rand van hun vijvertje. Ze kennen geen ander genot dan zich te doen bewonderen, en poseeren statiglijk in hunne schitterende zacht-rose dracht, als in 'n feestzaal.

De ooievaars er vlak bij maken zich minder druk en twee maraboe's, als hoogleeraren met kale kruinen peinzen over de onsterfelijkheid, waarvan ze werkelijk, hoogbejaard als ze lijken, niet ver af schijnen.

De olifanten zijn zakenlui. Dat zie je subiet aan hun slimme oogjes. Zóó zien ze je of ze steken de slurf door het breede hek en animeeren je hun wat te geven. Er zijn er vier. En in hunne wijde plunje, dat om de zware ledematen slobbert, als 'n oude, te wijde regenjas, schomrnelen ze langs het hek.

Ze zijn niet modieus en, als echte krachtmensen, goedig.

Dandy's daarbij vergeleken zijn de giraffen. Hun gevlekte pakje vinden ze zelf keurig, dat zie je ze aan. Hun tijd begint weer te komen, want 's winters zijn ze in huis en huizen dan in hun woonkamer, en moeten dan, om naar buiten te zien, door het raam van de eerste verdieping kijken, wat lastig kan worden, in gevallen dat je klein behuisd bent. Zijn ze eenmaal buiten, dan draven ze, als circuspaarden, het groote perk van hun huis achter elkaar eenige malen rond, met 'n air van 'n bijzondere prestatie te hebben verricht, en die de neiging bij je wekt, te applausseeren. Dat ze nog geen boorden en manchetten dragen, zal wel aan de onmogelijke maat van

EEN KONINGSTIJGER.

hun hals liggen. Ik ben overtuigd dat ze 't anders doen zouden, nu ze zooveel bekijks hebben en zich er ongekleed door voelen.

Laat ik voor ditmaal met de arenden besluiten, de aristocraten onder de vogels, en die alle van ouden adel zijn. Vooral de harpij (thrasaëtus harpya) met haar weduwe-kapje, heeft geheel het uiterlijk van een trotsche oude douairière. Ze kent ook geen mensch en is alleen nieuwsgierig maar wil het niet laten blijken; kijkt subiet voor zich, als je haar aanziet. De gieren zijn van ordinaire ras, zij zijn als verworpelingen, van wraak alleen levend. In hun trotschheid is 'wreedheid tevens.

Door den heerlijken voorjaarsstun, onder het jonge groen en het malsche, frissche loover der hoge boomen Artis verlatend, passeerde ik nog even de beren, die in hun goudbruine vacht, op hun sokken door hun hokken sloffen. Ze dansten hun eeuwigen rusteloozen dans. Zij zijn het meest gevangen, twee passen op, twee passen neer, steeds bewogen door hun nooit te stillen onrust, die hen nooit aan hunne opsluiting zal doen gewinnen.

Langs Rhododendrons, rose, witte en paarse, langs magnolia's, de planten die eerst bloeien vóór ze bladeren krijgen, langs bedden tulpen, door de thans verlaten papegaaien-laan, verlieten we Artis weer, met het voldaan gevoel van 'n mooien middag en het besef nog maar 'n heel klein deeltje van het mooie en belangrijke in dit milieu van dierenlevens te hebben genoten!

TOM SCHILPEROORT.

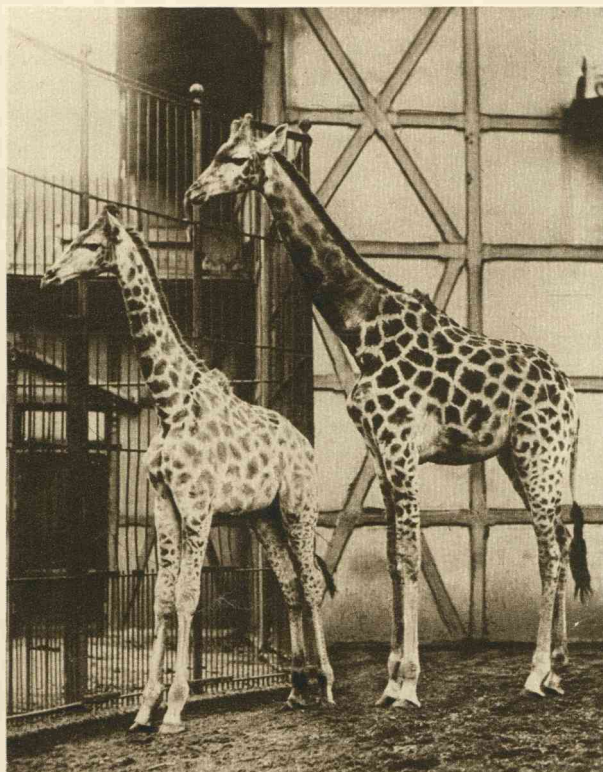
Onze Wedstrijden.

IN den loop van de volgende week zal de uitslag van den Novellen-Wedstrijd aan de deelnemers worden bekend gemaakt.

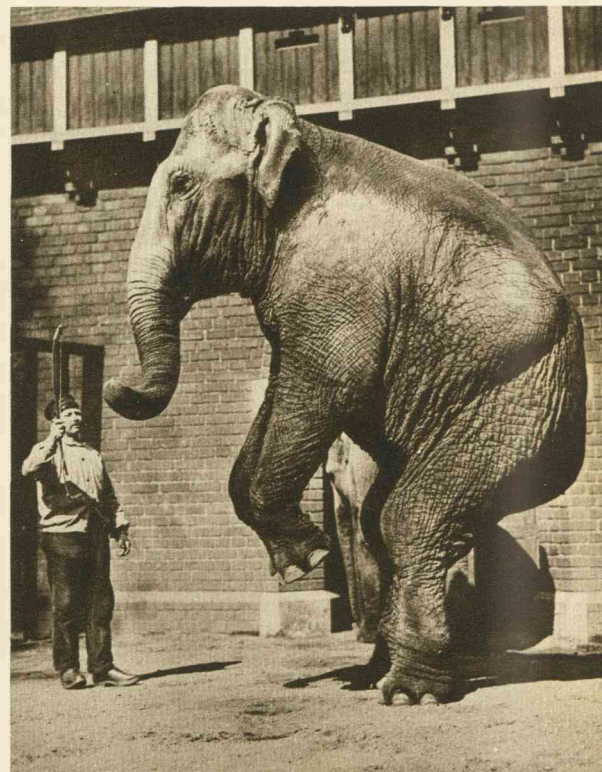
Tevens herinneren wij er aan, dat 1 Juni de deelname aan den Fotografie-Wedstrijd wordt gesloten.

APENLIEFDE.

DE GIRAFFEN, (en zeer zeldzame opname, daar het zeer moeilijk is de dieren bij elkaar te houden.)

DE OLIFANT